

De Nieuwe Liefde

Colofon

ISBN: 978 94 6365 280 3

1e druk 2020

© 2020, Erik van Zwam

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

*Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages in dit boek
berusten op louter toeval.*

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Nieuwe Liefde

Erik van Zwam

 Elikser
UITGEVERIJ

Deel I

I.

Met een grote bos rode rozen in zijn ene hand en de sleutel, die hij inmiddels van haar had gekregen, in de andere, opende hij de deur van het appartement. De deur zwaaide makkelijk open. Het kleine halletje was leeg. De kapstok hoorde overvol te zijn met jasjes, omslagdoeken, hoedjes en paraplu's. Niets. Een seconde of tien bleef Mick de Graaff voor de drempel staan. Het was het goede appartement. De sleutel paste. Was ze aan het opruimen? Hij hoorde niets. Het was compleet stil op deze verdieping.

Met loodzware benen deed hij vijf passen naar de deur van de woonkamer, die op een kier stond. Hij voelde de leegte op zich afkomen. Hij duwde de deur open. Alles was weg: bank, fauteuils, tafel met stoelen, boeken, kasten, kunst, servies en vazen. Het visgraatparket glom alsof het voor vertrek nog geboend was. De muren vertoonden lichte rechthoeken waar eens de schilderijen hingen. Alle vier de kamers waren leeg. Niets deed meer vermoeden dat zij er ooit had gewoond. Nou ja, misschien de geur, haar geur, die sluimerde er nog. Zelfs de bougainville op haar dakterras stond er treurig bij. De laatste diep paarse bloemen hingen er in die mooie herfst van 2008 verlept bij. Nieuwe knoppen waren niet te vinden.

Ze was drie dagen op zakenreis gegaan, voor het eerst in hun ruim zes maanden durende relatie. Ze was weleens een dag en een nacht weg, maar vertelde nooit waar ze heen ging, ook deze keer niet. Ze belden die drie dagen, mailden en sms'ten, vele tientallen keren.

Nu was het appartement verlaten en kaal. Alsof er nooit iets

was gebeurd tussen hen. Alsof ze niet had bestaan. Zonder iets te zeggen, was ze met de noorderzon vertrokken. Duizend vragen stormden door zijn hoofd, zonder antwoorden. Mick ging in een vensterbank zitten om de realiteit door te laten dringen, maar dat lukte maar slecht. Vooral ook omdat hij er niets van begreep. Er waren geen signalen geweest van uit elkaar gaan. Ze waren happy met elkaar, tenminste, zo had Mick de afgelopen maanden beleefd.

Zijn leven stond stil. Hij diste de telefoon uit zijn jaszak en belde haar. Een stem op een mp3-bandje ergens in de wereld, wist te melden dat dit nummer niet in gebruik was en dat de stem hem kon helpen bij het zoeken naar het juiste nummer. Hij probeerde haar nummer nogmaals en nogmaals, maar steeds met hetzelfde resultaat. Ook sms'jes kwamen niet meer aan.

De andere bewoners van het chique Haagse herenhuis konden hem evenmin iets relevants vertellen, behalve dat ze drie dagen geleden was verhuisd. Niemand wist waarheen. Adres onbekend. Zelfs de naam van de verhuizer konden ze hem niet geven, want de vrachtwagen had geen naam, logo of belettering van een verhuizer. Het was een gesloten, non-descripte wagen. Het enige dat de burens wisten, was dat de verhuizers die het appartement leeghaalden, Arabisch spraken. Het waren geen Turken. Of het Marokkanen waren, betwijfelde de buurman. Het waren volgens hem qua doen en laten geen moco's. Het bracht hem niet veel verder.

Thuis opende hij telkens zwaar gestrest zijn mailbox. Daar zaten vele mailtjes in, allemaal werkgerelateerd, geen van haar. Ook niet in de spam. Hij mailde haar op drie verschillende

mailadressen. De mailtjes kwamen aan. Dagen en nachten wachtte hij naast zijn laptop, ziek van haar verdwijning. Maar er kwam geen antwoord. Hij moest honderden mailtjes verstuurd hebben. Machteloze oproepen om antwoord. Pijnlijke hartenkreten. Boze verwensingen. Het hielp allemaal niets. Het bleef stil aan de andere kant.

Hij ging naar de politie om aangifte van vermissing te doen, maar die weigerde een aangifte van verdwijning op te nemen. Misschien wilde ze hem gewoon niet meer zien. Misschien was ze juist voor hem gevluucht. Was hij een stalker? Gedesillusionerd verliet hij het politiebureau. Er was maar één conclusie mogelijk: hij moest haar zelf vinden. Hij was niet voor niets journalist met veel scoops op zijn naam. Onderzoek doen was hem op het lijf geschreven. Al jaren wist hij zijn mannetje te staan op de politieke redactie van zijn krant.

Hij herinnerde zich hun eerste ontmoeting ergens in de lente van 2007. Mick verzoop en bleef verzuipen in die reebruine ogen. Toen ze zich voorstelde met die zangerige stem, kreeg hij knikkende knieën. Ze had lang, bruin, krullend haar dat geurde als appelbloesem in een lentebries. Slanke, torenhoge benen. Slim was ze ook. Ze had accountancy en kunstgeschiedenis gestudeerd aan de universiteit. Ze was veel intelligenter dan Mick.

Hij droomde nog weg bij de gedachte aan hun eerste ontmoeting, zomaar in een Haagse supermarkt, waar hij snel een paar flessen wijn uit de aanbieding kwam halen voordat die uitverkocht waren. Zij knalde met haar karretje tegen hem aan. De fles wijn die hij in zijn hand had, schoot eruit en spatte op de vloer uiteen. Het was een bende. Overal wijn en glas.

Toen hij opkeek, waren daar die ogen, zo groot, zo glimmend. “Oeps,” zei ze. “Sorry, kan ik het goedmaken tijdens een etentje met een glas wijn?”

Hij wist nog steeds niet of ze het expres had gedaan of dat die botsing echt een ongelukje was. Het maakte hem ook niets uit. Hoewel hij het eigenlijk wel wist. Toeval bestond bij haar niet. Waarom had ze hem uitgekozen? Misschien was de keuze op hem wel toeval geweest en had het ook een andere man kunnen zijn, maar die gedachte beviel Mick niet, want dan deed hij er niet toe. Hij wist ook wel dat dát niet waar was, maar de twijfel knaagde toch.

Ze viel op zijn zwarte, krullende hardos en zijn blauwe ogen, zei ze vaak. Zijn lange, jongensachtige verschijning van bijna één meter negentig hielp ook. Zij viel op oudere mannen, vertelde ze eens, toen Mick vroeg of het leeftijdsverschil geen obstakel voor haar was. Mick ging richting de vijftig, terwijl zij tien jaar jonger was en nog jeugdiger oogde. Mick wist wel dat zijn donkere, sonore stem goed viel bij mensen, ook bij haar, hoewel hij beter was in luisteren dan in praten. “Een journalist moet goed kunnen luisteren,” zei hij altijd tegen jongere collega’s die zichzelf te graag vaak hoorden praten.

Die avond bij haar thuis kwamen ze nooit aan eten toe. Hij wist ook niet of ze voor hem had gekookt. Hij was nauwelijks binnen of ze had de knopen van zijn overhemd er al af getrokken. De wijn vloaide rijkelijk, goede wijn, een Italiaanse barolo van tien jaar oud. Wijn tussen de vrijpartijen door.

Wat daarna volgde, nestelde zich in zijn geheugen, zo levendig, zo vers, zo intens, dat het elke dag leek alsof het de avond ervoor was gebeurd. Ze rook heerlijk, haar lichaam was koel en warm tegelijk, haar ogen zogen de zijne naar binnen, haar

lippen waren overal, haar tong krulde om zijn tong, haar haren waren van satijn, haar lange benen zaten steeds weer in een andere positie om hem heen, haar handen lagen in de zijne, haar vingers schoven tussen zijn vingers en lieten nooit meer los.

Zo ging het die eerste dag en de dagen daarna. Hij meldde zich maar ziek, want ziek werd hij als hij haar een paar minuten niet zag. Maar na een week ging Mick toch naar de redactie. Zij had hem min of meer bevolen te gaan. Hij gehoorzaamde, maar hij voelde zich misselijk als hij niet bij haar was. Het werk leidde wel af, maar één moment van niets doen en zijn gedachten waren weer bij haar, in haar appartement in dat statige Haagse pand. Haar boudoir, anders kon hij de compacte woning niet noemen.

Haar woonkamer had twee grote, hoge ramen aan de straat, en aan de achterkant openslaande deuren naar een zonnig dakterras, omzoomd met bamboe en een uitbundig bloeiende bougainville met paarse bloemen, die nergens in Nederland wilde bloeien, behalve bij haar. De inrichting van haar woon- en slaapkamer bestond uit een mix van Oriëntaalse, Caribische en Aziatische stijlen, dure kunstvoorwerpen als Arabische klei-tabletten met sierlijke inscripties, oude beelden van Boeddha en Shiva, en kostbare oosterse schilderijen.

Haar kleine werkkamer daarentegen oogde strak, minimalistisch en centreerde zich om twee grote beeldschermen die met elkaar waren verbonden. Als ze daar zat, mocht ze niet worden gestoord. Wat ze er deed? Ze verdiende haar inkomen. Ze verbond zichzelf met allerlei plaatsen in de wereld. Handelde ze in aandelen, derivaten, kunst, of deed ze de financiële administratie van rijke cliënten, van firma's met hoofdkantoren in belastingparadijzen? Hij kon er alleen maar naar

raden. Het was een no-go-area. Vragen hierover werden niet op prijs gesteld. Mick begreep wel dat ze er een goede boterham mee verdiende.

2.

Bijna vier maanden nadat zijn grote liefde in het niets was verdwenen, belde hij zijn vriend Arthur de Wilde, kunsthandelaar en levensgenieter met een donker verleden in de Amsterdamse drugshandel, maar nu van alle smetten vrij. Arthur en hij zagen elkaar onregelmatig. Soms maanden niet en dan weer een paar keer in de maand. Het was afhankelijk van hoe druk ieder het had. Tijd was geen issue in hun vriendschap.

Met Arthur ging hij een borrel drinken in de Amsterdamse Pijp, in café Den Duvel aan de Eerste van der Helststraat, bij de Albert Cuyp. In het bruine interieur aan een tafeltje op een verhoginkje luisterde Arthur naar zijn verhaal over hem en vooral over haar. Het was de eerste keer dat Mick zijn vriend over zijn liefde vertelde. Het was de eerste keer dat hij überhaupt over haar sprak met iemand. Het lag nogal gevoelig.

Mick sprak zijn vermoeden uit dat zij als adviseur in de kunstwereld haar geld verdiende. Arthur kende haar naam niet, maar dat bevreemdde hem niet. Hij zou hier en daar informatie inwinnen over haar.

“Maar,” zei Arthur met een brede grijns, “misschien wilde ze wel weg. Heb je er al aan gedacht dat ze misschien een ander heeft?”

De vraag sneed als een mes door zijn lijf. Ja, dat had hij. Hij bestelde een glas jenever, een dubbele. In één teug goot hij de drank naar binnen. “Nog een,” zei hij tegen de ober die langs de tafeltjes liep.

Arthur zweeg en liet hem begaan.

Na drie dubbele glazen jenever zei Arthur: “Het is een ver-

velende gedachte dat ze je heeft belazerd. In ieder geval heeft ze jou onvoldoende vertrouwd toen ze zonder iets te zeggen is verdwenen. Terwijl ze aan het verhuizen was, heeft ze vele malen met je gebeld om je te misleiden. Iets klopt er niet aan haar.”

Het was een waarheid als een koe. Mick pakte zijn telefoon en zocht de sms'jes van die drie dagen op. *'Micky, ik mis je. Ik maak het vrijdagavond goed met je. Het wordt een onvergetelijke nacht. Duizend kusjes.'* Zo zaten er tientallen berichtjes van haar in zijn telefoon. Ze had ze allemaal gestuurd tijdens haar grote verdwijntruc. 'Belazerd' was misschien nog wel zwak uitgedrukt.

“Tsja,” zei Arthur berustend. “Het is niet fijn om die berichtjes in deze context te lezen, maar nog minder fijn is het om jezelf voor de gek te houden.”

Arthurs kale, ronde, olijke hoofd stond in schril contrast met de ernst van zijn opmerking. Dat probleem had hij altijd al. Iedereen dacht steeds weer dat hij een grap ging maken, ook als hij iets serieus vertelde. Deels kwam dat omdat Arthur grossierde in veelal hilarische verhalen uit zijn kleurrijke en avontuurlijke leven, waarbij zijn toehoorders de tranen over de wangen liepen van het lachen. In dat soort situaties glommen die bruine pretoogjes van hem, want hij hield van publiek, maar nu niet. Arthur poogde zijn vriend een spiegel voor te houden en hem de mogelijkheid te laten zien van een andere werkelijkheid met haar dan Mick zelf dacht.

Mick staarde voor zich uit en zei haast werktuigelijk: “Wat moet ik hier verder mee?”

Arthur nam een slok bier. “Ik snap dat je antwoorden wilt en liefst haar liefde. Dus ga op zoek naar haar. Ik zal je helpen. Maar hang je leven er niet aan op. Ga leven. Leef je uit. Er zijn

zoveel leuke vrouwen. Misschien nog wel leuker, aantrekkelijker, sensueler dan zij.”

“Ja als het zo eenvoudig zou zijn,” zei Mick. “Ik trek niet zomaar een blik leuke vrouwen open die er ook nog eens helemaal voor me zijn. Eén is al een probleem voor mij, zoals de afgelopen tijd wel is gebleken.”

“Nou, dat valt nog te bezien.”

“Hoezo? In dit café zitten maar een paar vrouwen. Als ik er al een leuk zou vinden, heb ik geen idee of ze al een relatie heeft. Als ze al behoefte heeft aan een relatie, dan is het maar de vraag of ik de juiste ben. Kortom, het is nog niet zo makkelijk.”

“Je hebt volkomen gelijk,” zei Arthur doodkalm. “Als je in het uitgaansleven gaat zoeken, kan dat een langdurige kwestie worden.”

“Dus?”

“Ik heb dat anders opgelost.”

Nieuwsgierig keek Mick hem aan.

“DNL!”

“DNL?”

“DNL, De Nieuwe Liefde. www.denieuweliefde.nl.”

“Een datingsite?” Mick keek Arthur aan alsof hij een heel vies woord had gebruikt.

Arthur knikte. “Een soort Cupido online!”

Mick schudde zijn hoofd. “Nee, niets voor mij. Dat is niet spontaan. Iedereen kan je zien. Ze zien me bij de krant al aankomen. Als dit op het Binnenhof bekend wordt, sta ik voor schut.”

“Je zou een nickname kunnen gebruiken. Maar goed, het is jouw leven.”

“En jij zit op DNL?”

“Yep, al twee jaar en het is een feestje!”

“Hoe bedoel je? Heb je dan een leuke nieuwe vriendin aan DNL overgehouden?”

“Vriendinnen. Ze komen en ze gaan. Sommigen blijven regelmatig terugkomen. Ik heb geen behoefte aan een duurzame, vaste relatie. Ik geloof niet in de eeuwige liefde. Sommige vrouwen zijn heel aangenaam gezelschap. Ik neuk me af en toe suf.”

Mick keek zijn oude vriend met verbazing, maar ook met lichte bewondering aan.

“Het is jouw leven, Mick. Je kunt ook wachten tot je met pensioen bent, maar dan is de pret een stuk minder. Ik laat het je wel zien bij mij thuis.”

Ze bestelden nog een kopstoot. Mick was toch wel nieuwsgierig geworden. Leuke afleiding was nu wel erg welkom.

Bij Arthur thuis, later op de avond, sprong het scherm op de-nieuweliefde.nl. Arthur logde in als Wildathart. Hij had vijf berichtjes. Die zou hij straks lezen. Hij klikte op ‘Favorieten’. Er verscheen een lange rij foto’s met vrouwen van rond de veertig. Arthur zelf was tien jaar ouder. Hij klikte op Schatje1971. Een blonde, slanke dame verscheen op het scherm.

“Dit is Anja, uit Purmerend.” Hij klikte meer foto’s van haar aan. “Lekker ding. Ze heeft mij uitgezocht. En één keer in de maand komt ze naar Amsterdam om met me uit eten te gaan en verschrikkelijk te neuken.” Arthur klikte haar weg en ging naar Zonnetje69. Het eerste waar hij naar keek, waren haar foto’s. “Dit is Saskia,” zei hij. Saskia was een vrouw van 45 jaar, klein, bruin haar, keurig gekleed, met een verlegen lach.

Mick werd er niet warm of koud van. “Lijkt mij het type nette huisvrouw.”

Arthur schoot in de lach. “Een beest is het. Saskia heeft haar schaapjes op het droge. Haar ex zit goed in de slappe was en betaalt een forse alimentatie. Bovendien heeft ze het huis aan haar scheiding overgehouden. Nee, ze wil geen man, want dat geeft haar ex de gelegenheid de alimentatie te verminderen. Ze wil vuurwerk en uitgaan.”

“En dan komt ze bij jou?”

“Bij wie anders, Mick?”

“Zijn al die vrouwen zo?”

“Tuurlijk niet.”

“Wat heb ik er dan te zoeken?”

“Dat moet je zelf maar bepalen.”

Arthur ging koffiezetten. Mick bladerde door de DNL-site. Het viel hem op dat er toch redelijk wat vrouwen met leuke foto's op stonden. Zonder gêne. Maar ze waren niet te vergelijken met haar. Absoluut niet. Zijn oog viel op Pembleton. Een gulle lach. Een glas rode wijn in haar hand. Op de volgende foto zat ze op een schommel. Weer die lach. Bij de derde foto stond ze in bikini op een Turks strand. Slank met stevige borsten. Hij las haar profieltekst. *'Come and get me ...!'* En vervolgens: *'Ik ben op zoek naar een leuke relatie, naar een vlotte, dynamische en goed uitziende man van mijn leeftijd. Plus of min vijf jaar.'* Mick rekende. Ze was krap acht jaar jonger. Ach! Hij las verder. *'Kinderwens: misschien.'* Uit Noord-Holland. Er stond niet bij waar in de provincie. Pembleton sportte veel, rookte niet en dronk elke dag wel een glas of twee. De muziekkeuze, hobby's, televisievoorkeuren en de boeken waar ze van hield, interesseerde hem minder.

Arthur kwam terug met twee kopjes Nespresso.

“Lekker ding,” zei Mick, wijzend op Pembleton.

“Ja, maar een dure dame, zie je zo.”

“Hoe weet je dat?”

“Ach, na twee jaar voel je dat wel aan. Maar wel lekker.”

Mick sloot DNL af. Hij dronk peinzend zijn koffie. Zou zij het verraad van hem vinden als hij via een datingsite op zoek ging naar een nieuwe vriendin? Zij had het nooit uitgemaakt. Zij was verdwenen. Misschien wel tegen haar wil en verlangde ze naar hem. Nou ja, gezien al haar sms’jes in die dagen van haar verdwijntruc was dat redelijk onwaarschijnlijk.

3.

Arthur wist na enkele weken te melden dat zij wel enige bekendheid in de wereld van de kunsthandel genoot. Zij fungeerde vaak als deskundige bij aan- en verkoop. Bij historische kunstobjecten deed ze de research om de echtheid vast te stellen. Bij een verkopende partij moest onderzocht worden of een kunstvoorwerp uit het illegale circuit kwam of dat het legitiem werd aangeboden. Ze was volgens hem sowieso als adviseur betrokken bij de prijsvorming en begeleidde de aan- of verkoop fiscaal, om belastingen te ontwijken.

“Tsja, en dan kom je al gauw in een schimmige wereld terecht,” zei Arthur met een grijns.

“Hoezo?”

“Gesmokkelde kunstvoorwerpen, archeologische objecten die grenzen niet over mogen, maar dat toch doen en dan in het circuit raken.”

“Circuit?”

“Verkopers die niet bekend willen staan als verkoper van dergelijke stukken, en kopers die anoniem willen blijven.”

“Is ze een crimineel?”

“Dat moet je aan Justitie vragen, maar laat ik het zo zeggen: ik heb het vermoeden dat ze op het randje opereert.”

“Medeplichtig?”

“In ieder geval faciliteert ze met haar kennis van oudheidkundige objecten en fiscale sluiproutes rijke, chique klanten en dubieuze kunsthandelaren.”

Mick viel stil. Dit had hij niet verwacht, of toch? Haar werkkamer met die grote schermen was een no-go-area voor

hem. Het was hem weleens door het hoofd geschoten dat zij betrokken was bij spannende deals in de kunsthandel.

“Heeft ze een kantoor van waaruit ze opereert?” Terwijl hij het vroeg, wist hij het antwoord al.

“Nee, ze kan overal zitten,” zei Arthur, “maar ik kan me wel voordoen als een geïnteresseerde koper van een artefact en informatie vragen. Aan de hand van haar IP-adres kan een IT-specialist wel achterhalen waar ze ongeveer zit.”

“Is dat niet illegaal?”

“Nee, ik vraag alleen informatie op over een gesmokkeld kunstvoorwerp. Ik moet dat wel goed voorbereiden, en een IP-adres is zoiets als je huisadres.”

Mick leek het wel een goed plan. Als hij maar wist waar ze was, want het niet weten, maakte hem gek. Dat ze zomaar in het niets was verdwenen, was moeilijk verteerbaar. Niet eens: “Ik wil je nooit meer zien!” of “Ik heb een ander.” Niets! Geen woord. Weg. Bestemming onbekend. Nee, Mick wilde iets van een antwoord.